

Τὸ βράδυ λαμβάνω ἀπὸ τὸν φίλον μου τὴν ἑζῆς ἐπιστολήν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἰδῆτε ποῖον πνεῦμα τρομερᾶς ἀφοσιώσεως διαπνέει:

« Ἀγαπητέ μου,

“Εμαθεὶς βέβαια ὅτι ἐμνηστεύθην μὲ τὴν γνωστήν σου χήραν. Ἰσως παρεξηγήσῃς τὸ πρᾶγμα καὶ δυσαρεστηθῆς. Ἀδίκως ὅμως, σοῦ ὄρκίζομαι, διότι, ἂν τὴν νυμφεύωμαι, τὸ κάμνω μόνον καὶ μόνον διὰ τὴν ἰδικήν σου εὐτυχίαν. Μετὰ ἐπισταμένην ἑξέτασιν, ἐπείσθην ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦτο ἐντελῶς ἀκατάλληλος διὰ σέ. Θὰ ἦσο ὁ δυστυχέστερος τῶν συζύγων. Ἀλλὰ σὺ εἶχες σταθεράν ἀπόφασιν νὰ τὴν νυμφευθῆς, ἐγὼ δὲ τὸ ιερὸν καθῆκον νά σε σώσω. Τί νὰ κάμω; Ἀλλος τρόπος δὲν ὑπῆρχεν ἢ νὰ τὴν νυμφευθῶ ἐγώ. Γνωρίζεις τὴν αὐταπάρνησίν μου, καὶ θὰ ἐννοήσῃς, εἴμαι βέβαιος, τὴν θυσίαν εἰς τὴν ὄποιαν προβαίνω πρὸς χάριν σου, νυμφεύομενος αὐτήν, καὶ ἀναλαμβάνων ἀπὸ τοῦδε ὅλας τὰς θυέλλας καὶ τὰς συμφοράς, αἱ ὄποιαι θὰ ἔπιπτον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου, ἐὰν τὴν ἐνυμφεύεσο σύ, ἀγαπημένες μου φίλε.

‘Ελπίζω ὅτι θὰ ἐκτιμήσῃς καὶ τὸ δεῖγμα τοῦτο τῆς ἀφοσιώσεώς μου. μεῦ’ ἦς διατελῶ

“Οἶως ἰδικός σου.

ΚΛΕΩΝ”

* * *

*

Δεῦ εἴχα λοιπὸν δίκαιον ὅταν σᾶς ἐλεγχεῖς ἐν ἀρχῇ ὅτι ὁ φίλος μου ἦτο καλός, κάλλιστος, ἀλλ’ ὑπὲρ τὸ δέον ἀφωσιωμένος καὶ ἀλτρουστής!!

(Μίμησις)

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ
Εἰς μάταιον φιλόδοξον

Τρελλαίνεσαι γιὰ δόξα, ἐπειδὴ λέεις καὶ θαρρεῖς στὴ δάφνη πῶς τελειόνει πάντα, ἀργὰ ἢ ἐνωρίς.
Σὲ συμβουλεύω: μούντοσα’ την νὰ πάγη ’ς τὸ δαιμονά καμμῆν φορὰ ἀρχίζει ἀπὸ . . . σαπιολέμονα!

Idem